

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **Bayer, spol. s r. o.**, Karadžičova 2, Bratislava, IČO 35 759 143, a **Bayer Aktiengesellschaft**, Kaiser-Wilhelm-Allee 1, Leverkusen, Nemecká spolková republika, reg. č. HRB 48248, zastúpených Allen Overy Shearman Sterling s. r. o., Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/52/2024 z 22. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 13 dohovoru uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoPv/10/2023 z 15. novembra 2023 a s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 68CbPv/6/2023 z 22. mája 2023. Sťažovatelia navrhujú predmetné rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne trvajú na konaní ústneho pojednávania, keďže zastávajú názor, že od pojednávania možno očakávať objasnenie veci.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci nekalosúťažného konania odporcov vyplývajúcich z porušenia patentu, konkrétne sa domáhali, aby súdy uložili odporcom zdržať sa na území Slovenskej republiky predaja, dovozu a uvádzania na trh lieku Assubex, ako aj jeho dodávania do skončenia platnosti patentu. Vo svojej podstate teda analogicky ide o návrh na nariadenie neodkladného

opatrenia vo veciach práva duševného vlastníctva. Okresný súd uznesením sp. zn. 68CbPv/6/2023 z 22. mája 2023 ich návrh zamietol.

3. Na základe odvolania podaného sťažovateľmi krajský súd uznesením sp. zn. 41CoPv/10/2023 z 15. novembra 2023 uznesenie prvoinštančného súdu potvrdil.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1Obdo/52/2024 z 21. januára 2025 dovolanie sťažovateľov odmietol.

5. Sťažovatelia dosiaľ nepodali žalobu vo veci samej, pretože nižšie súdy im zatiaľ nenariadili túto povinnosť, zrejme z dôvodu, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietli. Sťažovatelia pripúšťajú, že pokiaľ by boli s návrhom na neodkladné opatrenie úspešní, súd prvej inštancie alebo odvolací súd nariaďujúci neodkladné opatrenie proti odporcom by zrejme sťažovateľom uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej podľa § 341 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Porušovanie patentu odporcami a ich nekalosúťažné konanie bolo podľa sťažovateľov riadne osvedčené okrem iného aj znaleckým posudkom popredného slovenského znaleckého ústavu. Nižšie súdy sa však týmto kľúčovým dôkazom úplne odmietli zaoberať a vykonať ho v zásade z jediného dôvodu, že odporcovia v zákonnej lehote na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia založili do spisu ich znalecký posudok s protichodným záverom. Nižšie súdy preto nepovažovali inštitút neodkladného opatrenia v takýchto prípadoch za vhodný, pretože vo veci by bolo potrebné vykonať rozsiahle znalecké dokazovanie.

7. Súdy podľa názoru sťažovateľov dospeli k nesprávnemu záveru, že v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je povinnosťou súdu zaoberať sa protirečivými znaleckými posudkami a vyhodnotiť ich z hľadiska ich presvedčivosti a hodnovernosti, a teda aplikovať zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Pre nevykonanie dôkazu znaleckým posudkom pritom neexistoval žiadny zákonný podklad, išlo teda o nesprávny procesný postup. Sťažovatelia od nižších súdov v tomto spore očakávali vyhodnotiť len *prima facie* presvedčivosť (dôvodnosť) ich nároku. Ich tvrdenia o rozsahu dokazovania aj v rámci konania o neodkladnom opatrení podporuje rozsiahla právna analýza prof. Števrčka a prof. Löwy na danú otázku.

8. Najvyšší súd sa týmto závažným porušením procesných práv sťažovateľov odmietol zaoberať a paušálne vyhlásil, že žiadne rozhodnutia o neodkladnom opatrení vo veciach práva duševného vlastníctva nemožno v dovolacom konaní preskúmať pre vady zmätočnosti podľa § 420 CSP, pretože z povahy veci nikdy nepôjde o neodkladné opatrenia, ktoré by konzumovali vec samu. Najvyšší súd však v rozhodnutí o dovolaní opomenul, že potvrdzujúce alebo pozmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení treba vykladať ako „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“, pričom ako také je potom riadne preskúmateľné v dovolacom konaní aj pre vady zmätočnosti podľa § 420 CSP.

9. Sťažovatelia si uvedomujú, že kľúčovým pre zodpovedanie otázky, či je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP proti uzneseniu o neodkladnom opatrení, je vyriešenie otázky, či toto uznesenie možno považovať za „rozhodnutie vo veci samej“ alebo „ktorým sa konanie končí“. K tejto otázke

už existuje judikatórny názor dovolacieho súdu, v zmysle ktorého dovolanie podľa § 420 CSP v takomto prípade nie je prípustné, pokiaľ spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia alebo po jeho podaní bola podaná nadväzujúca žaloba, lebo nejde o rozhodnutie vo veci samej (R 21/2018). Za dosiaľ nezodpovedanú sťažovateľa považujú otázku, či v takomto prípade možno potvrdzujúce alebo zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení považovať za také rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Sťažovatelia sa domnievajú, že odpoveď na túto otázku je pozitívna.

10. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej praxi ustálil, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať pri návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania, ak sú splnené podmienky § 325 ods. 1 CSP, alebo pri návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia ešte pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje povinnosť podať žalobu vo veci samej podľa § 336 ods. 1 CSP, príp. ak niektorá zo strán sama proaktívne nepodá žalobu vo veci samej podľa § 337 CSP.

11. Pokiaľ však došlo k nariadeniu neodkladného opatrenia počas konania vo veci samej, resp. ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia už spolu so žalobou, nejde o rozhodnutie, ktoré konzumuje vec samu. V takýchto situáciách najvyšší súd vychádza z toho, že vylúčením prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré nekonzumuje vec samu, právna úprava v § 420 CSP zohľadňuje, že ide len o dočasné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť pri splnení zákonných podmienok zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Ak bolo neodkladné opatrenie nariadené počas konania vo veci samej, najvyšší súd ho nepovažuje za rozhodnutie vo veci samej, teda rozhodnutie, ktoré by konzumovalo vec samu.

12. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu tak dosiaľ nebola vyriešená otázka, či sa pod rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, má na mysli len skončenie hlavného meritórneho konania alebo aj skončenie konania o neodkladnom opatrení.

13. Sťažovatelia poukazujú na rozdielne závery týkajúce sa tejto otázky v právnej vede. V zborníkovej literatúre sa možno stretnúť s priklonením sa k prvej alternatíve, teda že CSP má na mysli skončenie hlavného meritórneho konania, a k rovnakej alternatíve inklinuje aj doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu. Súčasne existujú v právnej teórii aj právne názory, v zmysle ktorých je konanie o neodkladnom opatrení samostatným konaním so špecifickým procesným postupom, ktorý sám osebe nie je naviazaný na konanie vo veci samej.

14. Sťažovatelia sú preto presvedčení, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, je možné na účely § 420 CSP považovať aj rozhodnutie, ktorým sa končí konanie o neodkladnom opatrení. Na podporu tohto záveru sťažovatelia poukazujú na vyriešenie otázky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o náhrade trov konania v prospech možnosti napadnúť ho dovolaním podľa § 420 CSP.

15. Z právnej úpravy v CSP podľa sťažovateľov nevyplýva, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, sa považuje iba ultimátne skončenie konania vo veci samej. Ani samotné znenie § 420 CSP neupravuje, že má ísť o rozhodnutie, ktorým sa končí konanie vo veci samej.

16. Na základe uvedeného sťažovateľa zastávajú názor, že ich dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo prípustné.

17. Ďalej vedú sťažovatelia polemiku s právnym posúdením procesnej situácie súdmi nižšej inštancie, ktoré sa hlbšie nevysporiadali s protichodnými znaleckými posudkami predloženými oboma sporovými stranami k otázke naplnenia znakov patentu, ale posúdili návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nevhodné riešenie vzhľadom na potrebu vykonania rozsiahleho dokazovania. Súdny tak rezignovali na svoju povinnosť vyhodnotiť predložené dôkazy a konštatovali, že sťažovatelia neosvedčili svoj nárok pre účely nariadenia neodkladného opatrenia.

18. Túto rozhodovaciu prax považujú sťažovatelia za flagrantné porušenie ich procesného práva na predkladanie dôkazov, teda aj porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľov, ktorým namietali zmätočnosť uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil zamietavé uznesenie okresného súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

20. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, ktorého sa sťažovatelia domáhali, keďže na základe ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov preskúmal z hľadiska ústavnej udržateľnosti postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní, keďže rozhodnutia súdov nižšej inštancie sťažovatelia namietali len „v spojení“ s postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že v sťažnosti sťažovatelia napokon ani netvrdia, že existujú námietky, ktoré vo vzťahu k rozhodnutiam a postupom súdov nižšej inštancie nemohli uplatniť v podanom dovolaní (ktoré v podstatnom obsahuje identickú argumentáciu, akú uplatnili v sťažnosti). Aj výslovná požiadavka sťažovateľov na preskúmanie rozhodnutí súdov nižšej inštancie by viedla ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí ich sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu pre nedostatok jeho právomoci a vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu pre oneskorenosť (v zmysle záverov uvedených ďalej).

22. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

23. Vychádzajúc z citovanej judikatúry a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľov v ich sťažnosti, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

24. Vo veci sťažovateľov sa najvyšší súd musel v prvom rade zaoberať otázkou, či dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu predstavuje spôsobilý predmet dovolania, a z tohto dôvodu zisťoval, či dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorého povaha by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania z dôvodov tzv. zmätočnosťných vád vyvodzovaných sťažovateľmi z § 420 CSP. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na svoju ustálenú rozhodovaciu prax – rozhodnutie sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) pod R 76/2018, rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 uverejnené v zbierke pod R 21/2018, rozhodnutie sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, z ktorých vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP za predpokladu, že rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu má povahu rozhodnutia vo veci samej, teda že samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. To je splnené v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia po skončení konania; rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

25. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo aj v prípade, že súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec prejednal (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017).

26. Najvyšší súd konštatoval, že v posudzovanej veci sťažovateľov uvedené podmienky prípustnosti predmetu dovolania splnené neboli, vychádzajúc predovšetkým zo skutočnosti, že návrh sťažovateľov na nariadenie neodkladného opatrenia bol posudzovaný podľa § 341 ods. 1 CSP, čo zodpovedá sťažovateľmi formulovanému petitu navrhovaného neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhali ochrany práv vyplývajúcich z patentu (priemyselné vlastníctvo), ktorý má súčasne povahu sporu z nekalosúťažného konania.

27. Ustanovenia § 341 a § 342 sú vo vzťahu k ustanoveniam týkajúcich sa neodkladných opatrení (§ 324 a nasl.) v pomere špeciality, to znamená, že pokiaľ ustanovenie § 341 CSP upravuje jednoznačne, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je nevyhnutne späté s následným konaním vo veci samej a ukladá súdu povinnosť určiť lehotu na podanie žaloby, nie je možné použiť ustanovenia § 336 a § 337 a nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré v zásade konzumuje vec samu. V takomto prípade budú ustanovenia § 336 a § 337 predstavovať *lex generalis* vo vzťahu

k ustanoveniu § 341 CSP ako *lex specialis* a nebude možné tieto všeobecné normy aplikovať (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 zverejnené v zbierke pod č. 76/2018). Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade postupu podľa § 341 ods. 1 CSP nie je možné docieľiť vydanie neodkladného opatrenia, ktoré konzumuje vec samu. Napokon aj sami sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že pri návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia vo veciach duševného vlastníctva nie je možné vyhnúť sa podaniu žaloby vo veci samej (bod 28 sťažnosti).

28. V danej veci išlo o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný pred začatím konania vo veci samej, ktorý bol zamietnutý a nenadväzovala naň žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP. Z povahy veci je zrejmé, že uloženie povinnosti podať žalobu vo veci samej je viazané na nariadenie neodkladného opatrenia, nie zamietnutie takého návrhu, ako tomu bolo v právnej veci sťažovateľov. Uvedené neznamená, že negatívne rozhodnutie o neodkladnom opatrení konzumuje vec samu a ani nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí iným spôsobom, čo by odôvodňovalo záver, že je dovolanie voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné.

29. Z tohto dôvodu považoval najvyšší súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za také rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré nemá charakter rozhodnutia vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. V danej súvislosti je irelevantné presvedčenie sťažovateľov, že na ich návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nenadväzovala žaloba vo veci samej, ktorú sú sťažovatelia na ochranu svojich práv oprávnení podať i bez toho, aby ich k tomu zaviazovalo rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré, ako už bolo uvedené, vzhľadom na nevyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia taký výrok obsahovať nemohlo.

30. Pokiaľ sťažovatelia poukazujú na podobnosť vyriešenia otázky možnosti podať dovolanie podľa § 420 CSP voči rozhodnutiu o náhrade trov konania, ústavný súd konštatuje, že uvedené nemožno aplikovať na posúdenie prípustnosti dovolania pre zmätočnosť v konaní o neodkladnom opatrení, pretože rozhodovanie o trovách konania je akcesorické k tzv. hlavnému žalovanému nároku (aj keď je s rozhodnutím o veci samej obligatórnej spojené) a je ním podmienené, čo pri neodkladnom opatrení neplatí (tu ostáva meritórna otázka nevyriešená).

31. Sťažovatelia tiež poukazujú na charakter konania o neodkladnom opatrení, ktoré považujú za samostatné konanie upravené v CSP, ktorým sa konanie o formulovanom návrhu končí, čo zakladá prípustnosť podaného dovolania. Predmetný argument platí, ak neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, čo nie je prípad sťažovateľov, pričom, ako už bolo uvedené, o vecnom predmete konania (uplatňovanom nároku) sa konanie v takom prípade nekončí, pretože ani neprebehlo.

32. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia, dospel preto k záveru, že vo veci sťažovateľov najvyšší súd aplikoval platnú a účinnú relevantnú právnu normu (§ 420 CSP) v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a jej aplikáciu odôvodnil zrozumiteľne a dostatočne, teda ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd považuje rozhodovaciu prax najvyššieho súdu o nastolenej otázke za ústavne konformnú a nevidí dôvod, aby do tejto vstupoval (pozri napr. IV. ÚS 210/2022, IV. ÚS 506/2022).

33. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nestačí

na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom. Ak sťažovatelia podali dovolanie ako neprípustné podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ktorá nebola spochybnená ani rozhodovacou praxou ústavného súdu), sami sa vystavili riziku neúspechu v dovolacom konaní a vo vzťahu k jeho výsledku v konaní o ústavnej sťažnosti, resp. sprostredkovane riziku omeškania vo vzťahu k atakovaniu ústavnou sťažnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu.

34. Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením a namietaným porušením práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohla ústavný súd viesť k záveru o porušení uvedených práv, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľov podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (pozri rozsudok ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, sťažnosti č. 9659/82 a č. 9658/82, bod 52, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). V danom prípade však ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti k takému záveru nedospel. Naopak, sťažovatelia sa proti zamietajúcemu rozhodnutiu okresného súdu mohli brániť podaním odvolania, čo aj využili. Aj samotnú ústavnú sťažnosť možno považovať za účinný prostriedok nápravy, pokiaľ by bola včas smerovaná voči rozhodnutiu odvolacieho súdu. Účinnosť (efektívnosť) prostriedku nápravy nie je možné stotožniť s úspechom sťažovateľa.

36. Vo vzťahu k možnosti meritórneho posúdenia ústavnosti uznesenia krajského súdu ústavný súd dodáva, že princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 91/2019).

37. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu bola prípustnosť dovolania vylúčená (čo je sťažovateľom, ktorí v sťažnosti sami poukazujú na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke možnosti preskúmania dovolania v konaní o neodkladnom opatrení, známe), pretože nešlo o rozhodnutie vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, čo je *conditio sine qua non* prípustnosti dovolania (§ 420 prvá veta CSP).

38. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie

najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti [§ 124 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03)]. Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je podmienkou podania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti na ústavnom súde nie je možné prihliadať (m. m. IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 91/2019).

39. Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde preto nie je možné počítať od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľom, ale táto lehota sa počíta od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu